

Arrest

nr. 136 038 van 12 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 september 2014.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 april 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Wat de aangevoerde schending van artikel 5.1 en 5.2 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen vrijheidsberovende maatregel bevat zodat de aangevoerde schending van voornoemde bepaling in casu, in het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, juridische grondslag mist. Daarnaast wijst de Raad er op dat de Raad in elk geval niet de vereiste rechtsmacht heeft om kennis te nemen van een maatregel van vrijheidsberoving.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 17 september 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 2 december 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 1 september 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP argumenteert m.b.t. het 1ste motief in de beschikking (wat betreft de gebonden bevoegdheid en dus geen belang) dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, zij nog in vrijheid was, maar daarna tot 2 keer toe opgesloten geweest is in Merksplas. Het belang om in beroep te gaan, is dus niet illusoir aangezien VwP reeds overgegaan is tot een poging om te repatriëren. Enkel de nietigverklaring werd gevraagd, niet de schorsing, zodat het systeem van de voorlopige maatregelen niet kan worden toegepast. Dit systeem werd echter door het Europees Hof beschouwd als te ingewikkeld en onwettelijk. VzP vervolgt dat de gevonden bevoegdheid vervalt als er internationale regels geschonden zijn. In casu zijn artikel 5.1 en artikel 5.2 EVRM geschonden gezien de omstandigheden waarin de bestreden beslissing is genomen in strijd zijn met deze bepalingen en de gehele beslissing aantast. VwP heeft zich deelachtig gemaakt aan schending van artikel 5 EVRM: zij verwijst hiervoor naar het feitenrelaas in haar verzoekschrift: de aanvraag tot wettelijk samenwonen, het onderzoek door de cel schijnhuwelijken, het uitgenodigd zijn door de politie, waar er ‘warm en koud geblazen werd’ over het feit dat zij al dan niet van vrijheid beroofd was voor de duur van het verhoor, uiteindelijk heeft zij in het politiekantoor toch het amigoboek (arrestantenboek) moeten aftekenen.”

2.4. Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing nog in vrijheid was, maar daarna tot tweemaal toe opgesloten werd in Merksplas en het belang om in beroep te gaan derhalve behouden blijft en niet illusoir is gelet op de poging tot repatriëring, stelt de Raad vast dat deze kritiek geen afbreuk doet aan de vaststelling uit de beschikking waarin gesteld wordt dat de vernietiging geen nuttig effect kan ressorteren, nu de verwerende partij bij een eventuele vernietiging niets anders kan dan opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, gelet op de in de beschikking vastgestelde gebonden bevoegdheid.

In de mate waarin de verzoekende partij op 17 september 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten wat bovenstaande kritiek betreft en met betrekking tot de schending van artikel 5 van het EVRM herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 1 september 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van het in het verzoekschrift aangevoerde middel kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking *d.d.* 1 september 2014 opgenomen grond.

Er wordt herhaald dat de Raad niet bevoegd is om uitspraak te doen over een maatregel van vrijheidsberoving zodat de kritiek van de verzoekende partij op de gang van zaken bij de politie te Antwerpen bijgevolg niet tot zijn bevoegdheid behoort. Wat de kritiek betreft dat enkel de nietigverklaring werd gevraagd en niet de schorsing en zodoende het systeem van de voorlopige maatregelen niet kan worden toegepast wegens te ingewikkeld en onwettelijk, wijst de Raad erop dat deze kritiek niet ter zake dienend is nu zij geen voorlopige maatregelen heeft gevraagd in dit dossier. Tevens wordt erop gewezen dat inzake het arrest Joseph van het EHRM van 27 februari 2014 werd beslist om door te verwijzen naar de Grote Kamer van het EHRM, zodat dit arrest nog niet definitief is.

De Raad stelt *in casu* vast dat de verzoekende partij tegen de bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld en aldus gebruikt heeft gemaakt van een rechtsmiddel. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Op 17 september 2014 heeft de verzoekende partij een vraag tot horen ingediend. Overeenkomstig artikel 39/73, § 4 van de vreemdelingenwet werd de verzoekende partij opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 2 december 2014. De Raad merkt ten slotte op dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze Commentaar*, I, Antwerpen, Intersentia, 2004, 118).

2.5. Het beroep is gelet op bovenstaande vaststellingen onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

kamervoorzitter,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET